

DIUMENGE XXX DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Just M. Llorens, monjo de Montserrat
26 d'octubre de 2008

Déu és amor, i el qui viu en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. Això era des de sempre, però els homes no ho sabíem.

D'ençà que el món és món, Déu l'estima. Però fins que l'home no va ésser home, Déu no va poder fer explícit el seu amor. I això encara, a ritme lent, perquè l'home el pogués seguir: És el camí de molts segles, en què Déu es va fent present en la vida dels homes i se'ns va donant a conèixer, d'acord amb les nostres capacitats. L'anomenem amb justesa "La Història Sagrada".

No correspon ara de resseguir-la de cap a cap. En recordarem, si més no, alguna etapa més rellevant:

- Tots coneixem la narració del Diluvi: En ella Déu manifesta la seva predilecció per Noè i la seva família. I els salva.
- Més endavant, Déu escull Abraham i els Patriarques per formar el que serà "el seu Poble";
- En temps d'esclavitud, Déu triarà Moisès per alliberar el seu Poble. Però abans, en una revelació misteriosa, quan Moisès preguntarà a Déu el seu nom, no rebrà altra resposta que aquell enigmàtic "Jo sóc".

Després, en el decurs de la història, s'anirà fent més i més explícita la relació amorosa de Déu amb el seu poble, per sobre de vicissituds de tota mena.

No vull passar per alt aquell gran llibre de cants a l'amor de Déu, que són els Salms: la pregària de sempre dels enamorats de Déu.

I la revelació final, la de la plenitud del temps: L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. I amb l'audàcia que dóna justament l'Amor, l'apòstol Joan, a la seva carta, contrastant vivament amb l'antic "Jo sóc", gosa afirmar: "Déu és amor"!

"¿Quin és el manament més gran?", preguntava, entre hipòcrita i llagoter, l'Escriba de l'evangeli d'avui. - "Estima el Senyor, el teu Déu... - li respon Jesús -. Aquest és el primer de tots". Però, sense esperar, hi afegeix directament: "El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix".

Tenint present tot el llarg camí d'amor que hem esmentat, no pot sorprendre la resposta de Jesús. Si aquest manament venia d'un Déu que és amor, gairebé per força el seu manament principal parlarà d'estimar: Estima Déu. Estima els altres.

Tot i que el mestre de la Llei pregunta per un sol manament, Jesús li respon directament amb dos. Són els dos batents d'una mateixa porta, fets de la mateixa fusta: l'Amor de Déu. Inseparables: diríem que vénen a ser suport i garantia l'un de l'altre. El mateix sant Joan ho explica així: Si algú afirmava: "Jo estimo Déu", però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu.

L'evangeli d'avui acabava així: "Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes vénen d'aquests dos". Els dos principals: d'ells deriva tot el comportament cristià. Qui estima de debò, no necessita gaire ni altres manaments ni altres preceptes. Si a alguna d'aquestes parelles que vénen a celebrar aniversaris de casament – 40, 50 o més anys! –, si els preguntàveu, doncs, com han portat tant de

temps junts, no serà rar que responguin amb deliciosa simplicitat: “És que ens estimem, vés!”.